

Arrest

nr. 220 173 van 24 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat hoewel de problemen van verzoekers vader geenszins in twijfel worden getrokken door het Commissariaat-generaal, verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk ten gevolge van zijn vader in Albanië het slachtoffer werd/dreigt te worden van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal baseert zich hiertoe op enkele vaststellingen. Zo acht hij het o.a. bijzonder dat verzoeker Albanië pas in juli 2018 verliet, slechts enkele weken nadat zijn familie hier in België de vluchtelingenstatus verkreeg, terwijl verzoekers ouders en zijn in Albanië bij zijn ouders inwonende broer P. Albanië reeds in 2013 verlieten, vijf jaar eerder dus. Daarnaast wordt opgemerkt dat geen van de feiten die verzoeker persoonlijk meemaakte, kunnen weerhouden worden als vervolging of ernstige schade. De door verzoeker geschetste ondervragingen door de autoriteiten in 2016 en 2017 over zijn vader dienen dan weer gekaderd te worden binnen het gerechtelijk onderzoek dat naar verzoekers vader werd gevoerd, aldus de commissaris-generaal die stelt dat het feit dat verzoeker hierbij lang moest wachten in de combi en dat zijn ondervragers hun vragen bleven afvuren bezwaarlijk kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt, zo luidt de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat hij persoonlijk het slachtoffer werd van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat hij in de toekomst dergelijk risico loopt ten gevolge van de problemen van zijn vader.

Verzoekers documenten wijzigen, zo stelt de beslissing, voorgaande appreciatie niet. Wat betreft het feit dat verzoekers ouders en zijn in Albanië bij zijn ouders inwonende broer de vluchtelingenstatus kregen, wordt opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op basis van persoonlijke merites beoordeeld wordt.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond wordt vastgesteld:

“Verder dient opgemerkt te worden dat geen van de feiten die u persoonlijk meemaakte kunnen weerhouden worden als vervolging of ernstige schade. In Tirana kreeg u louter één dreigings sms in 2015. Eén dergelijke dreigings sms is onvoldoende om te besluiten dat u het risico loopt op vervolging of ernstige schade, temeer daar u in Tirana geen verdere problemen heeft gekend (CGVS, p. 5). Dat drie jaar later in juli 2018 iemand aan een dorpeling gevraagd heeft waar uw familie is, volstaat evenmin om tot dergelijk risico te besluiten, temeer daar u in Cërrik geen verdere concrete problemen heeft gekend (CGVS, p. 6). U gaf wel te kennen dat u van uw oom meermaals te horen kreeg dat het veiliger was om niet buiten te komen op bepaalde momenten. U heeft uw oom evenwel nooit gevraagd wat de concrete aanleidingen voor zijn waarschuwingen waren op die momenten, wat gelet op uw beweerde vrees die u ertoe noopte om meermaals preventief te verhuizen nochtans te verwachten valt (CGVS, p. 6).”

In het licht van het belang dat verzoeker in zijn verzoekschrift hecht aan die ene sms met bedreigingen die hij in 2015 zou hebben ontvangen, is, zoals ook in de verweernota terecht wordt opgemerkt, de vaststelling dat verzoeker Albanië pas in 2018 heeft verlaten, oftewel 5 jaar na zijn familie, wel degelijk pertinent.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in diens oordeel dat verzoeker geenszins in concreto aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn vaders verleden in Albanië zelf persoonlijk zou worden gevisieerd.

3.3.3. In zoverre verzoeker thans in zijn verzoekschrift beklemtoont dat hij gevisieerd wordt in het kader van een bloedwraak, waarbij hij o.a. oppert dat “Het is niet betwistbaar dat verzoeker, als oudste zoon van Meneer B. L. die de voornaamste verantwoordelijke van het bloedbad van 1993 wordt geacht, in de context van Albanië –des te meer in de tijd waar deze feiten hebben plaatsgevonden- het voorwerp zullen maken van een bloedwraak door de familieleden van de slachtoffers. In huidig geval zijn er talrijke personen die wraak willen nemen op verzoeker en zijn familieleden” en dat “Al deze elementen, die samen dienen te worden overwogen, zijn ernstige aanwijzingen dat, indien verzoeker naar Albanië terugkeert, er serieuze risico's zijn dat hij zal worden blootgesteld aan de bloedwraak van de familieleden van de personen die verzoekers vader, volgens het vonnis uitgesproken in 2016, vermoord heeft”, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat eerder in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers vader L. B. bij 's Raads met gezag van gewijsde arrest nr. 148 658 van 26 juni 2015 werd vastgesteld dat aan die beweerde bloedwraak geen geloof kan worden gehecht.

In voormeld arrest werd dienaangaande vastgesteld en geoordeeld als volgt:

“In de mate verzoeker voorhoudt dat de ontplofing in zijn café veroorzaakt werd door de familieleden van de slachtoffers in 1997 die uit zijn op wraak gezien verzoeker individueel veroordeeld was voor de

feiten en hij in juni 2012 niet langer opgesloten was, stelt de Raad vast dat dit louter vermoedens betreffen gezien verzoeker nooit door bepaalde personen in die zin expliciet concreet is benaderd en/of bedreigd (zie het verhoorverslag van 30 mei 2013, p. 5). Er werd verder nooit een bloedwraak uitgesproken door de families van de slachtoffers (zie het voormeld verhoorverslag, p. 4) en ook verzoekers zoon P. heeft in Albanië nooit een indicatie gehad dat de families van de slachtoffers bloedwraak zouden willen plegen tegen hen (zie het verhoorverslag P., p. 8). Waar verzoeker in zijn nota van 29 april 2015 verwijst naar een reportage waarin de kroongetuige B.B. getuigt in de zaak die handelt over de slachting in Cërrik op 23 mei 1997 en stelt dat hij bedreigd wordt nu de Albanese justitie de bescherming als kroongetuige heeft opgegeven, wijst de Raad, die zich slechts kan baseren op een vertaald uittreksel van de reportage vermits de reportage in het Albanees gevoerd wordt, erop dat de betrokkene, in tegenstelling tot verzoeker, veroordeeld werd tot 12 jaar voor zijn aandeel in de slachtpartij. Niets wijst er aldus op dat verzoeker, die in hoger beroep vrijgesproken werd, omwille van de feiten van 1997 bedreigd wordt.

Voorts dient vastgesteld te worden dat verzoeker, noch zijn mannelijke gezins/familieleden, zich een gedrag aangemeten hebben conform de regels van de bloedwraak. Immers, uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat wanneer er zich een geval van bloedwraak aandient, de mannelijke familieleden van de bloedwraakpleger zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij na de feiten van 1997 die aan de oorzaak van de bloedwraak zouden liggen, hij en zijn mannelijke familieleden hun leven gewoon verderzetten en hij zijn publieke professionele activiteiten als lokale voorzitter van de SP, gemeentesecretaris van Cërrik en nadien voorzitter van de watermaatschappij van Cërrik verderzette. Ook na de ontvangst van twee mondelinge waarschuwingen bleef verzoeker zich in het openbaar vertonen; zo hield hij samen met zijn echtgenote het café open; zijn zoon P. ging naar school (tot 2012 deed P. middelbare studies in Cërrik en ging hij te voet naar school (zie het verhoorverslag P., p. 3) en zijn andere zoon E. studeerde in Tirana (Albanië)). In 2013 was verzoeker daarnaast actief binnen zijn partij met voorbereidingen voor de verkiezingen van juni 2013 (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 4, 5). Deze activiteiten zijn allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen. De uitleg van verzoeker dat hij na zijn vrij spraak wél dient te vrezen voor een bloedwraakactie gezien door het proces bepaalde zaken aan het licht zijn gekomen en hij in juni 2012 niet langer opgesloten was, wordt niet aanvaard, mede gelet op de eerder gedane vaststelling dat verzoeker na zijn vrijlating een publiekelijk leven leidde, en tevens daar hij door de Albanese media reeds sinds de feiten van 1997 samen met M.B. afgevoerd werd als verantwoordelijke voor het voorval op 23 mei 1997 (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 16). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen concrete feiten of elementen heeft aangebracht waaruit besloten kan worden dat hij in Albanië effectief in een bloedvete verkeerde met de families van de slachtoffers van 23 mei 1997 en om die reden Albanië diende te verlaten in april 2013.

De verwijzing door verzoeker naar algemene informatie aangaande bloedwraak en zijn opmerking dat de bloedvete volgens de Kanun geen termijn heeft waarbinnen deze moet uitgevoerd worden, doet geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Het is niet omdat bloedwraak in Albanië een gekend gegeven is en er geen termijn staat binnen dewelke de bloedwraak moet uitgevoerd worden, dat verzoeker ook daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld is en hij hierom in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke."

Verzoekers huidige argumentatie en de door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent bloedwraak in Albanië zijn derhalve te dezen, gelet op de ongeloofwaardigheid van die beweerde bloedwraak, geenszins relevant of nuttig.

Uit het door het Commissariaat-generaal bij zijn verweernota van 29 januari 2019 gevoegde document "Verklaring meervoudige aanvraag" van verzoekers vader d.d. 19 januari 2017, blijkt overigens dat verzoekers vader twee jaar geleden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn zoon E., thans verzoeker, twee jaar eerder, begin 2015 dus, enkele dagen in België is geweest (om zijn zieke moeder te bezoeken), om nadien naar Albanië terug te keren. Een dergelijk gedrag valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen.

3.3.4. Daargelaten of de door verzoeker als 'verzoekers' familie' omschreven groep als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) kan worden beschouwd, dient erop gewezen dat het louter behoren tot een bepaalde sociale groep, er niet automatisch op wijst dat verzoeker persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

3.3.5. Betreffende het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persbericht van 10 december 2018 volgens hetwelke verzoekers vader op de "Elbasan List of Most Wanted (...)" personen staat, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk in Albanië een gegronde vrees voor vervolging heeft of er een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.6. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 februari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij slachtoffer zal worden van bloedwraak. Verzoekende partij stelt dat het CG haar niet heeft geloofd omdat zij pas in juli 2018 uit Albanië vertrokken is en in 2015 even in België is geweest maar terugkeerde naar Albanië.

Verzoekende partij argumenteert dat men haar niet kwalijk kan nemen dat zij het risico heeft genomen om in Albanië te blijven terwijl haar familie naar België vluchtte en intussen erkend werd als vluchteling. Zij keerde trouwens in 2015 terug naar Albanië aangezien haar vader toen nog niet veroordeeld was. Verzoekende partij wijst er op dat zij geen normaal leven kan leiden in Albanië zonder vrees voor dreigtelefoons en dreigbrieven. Het feit dat zij het risico heeft genomen om te blijven wil niet zeggen dat zij geen vrees voor vervolging kent omwille van de feiten waarvoor haar vader ten onrechte is veroordeeld. Temeer verzoekende partij in Albanië haar studies wenste verder te zetten. Verzoekende partij verwijt het CG tevens om geen rekening te hebben gehouden met de Albanese context en de bloedwraak heel de familie treft. Tot slot wijst zij er op dat niet zomaar kan verwezen worden naar een arrest van haar vader aangezien het gezag van gewijsde enkel geldt ten aanzien van de partijen die betrokken waren. Op de vraag of verzoekende partij tewerkgesteld was in Albanië antwoordt zij dat zij tot voor kort werkte als architect.

Waar verzoekende partij stelt dat zij slachtoffer zal worden van bloedwraak, en zij het CG verwijt om tevens geen rekening te hebben gehouden met de Albanese context en de bloedwraak heel de familie treft, wijst de Raad vooreerst op hetgeen reeds vastgesteld werd in het arrest nr. 148 658 van 26 juni 2015: *“(…) Voorts dient vastgesteld te worden dat verzoeker, noch zijn mannelijke gezins/familieleden, zich een gedrag aangemeten hebben conform de regels van de bloedwraak. Immers, uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegt aan het administratief dossier, blijkt dat wanneer er zich een geval van bloedwraak aandient, de mannelijke familieleden van de bloedwraakpleger zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij na de feiten van 1997 die aan de oorzaak van de bloedwraak zouden liggen, hij en zijn mannelijke familieleden hun leven gewoon verderzetten en hij zijn publieke professionele activiteiten als lokale voorzitter van de SP, gemeentesecretaris van Cërrik en nadien voorzitter van de watermaatschappij van Cërrik verderzette. Ook na de ontvangst van twee mondelinge waarschuwingen bleef verzoeker zich in het openbaar vertonen; zo hield hij samen met zijn echtgenote het café open; zijn zoon P. ging naar school (tot 2012 deed P. middelbare studies in Cërrik en ging hij te voet naar school (zie het verhoorverslag P., p. 3) en zijn andere zoon E. studeerde in Tirana (Albanië). In 2013 was verzoeker daarnaast actief binnen zijn partij met voorbereidingen voor de verkiezingen van juni 2013 (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 4, 5). Deze activiteiten zijn allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen. De uitleg van verzoeker dat hij na zijn vrij spraak wél dient te vrezen voor een bloedwraakactie gezien door het proces bepaalde zaken aan het licht zijn gekomen en hij in juni 2012 niet langer opgesloten was, wordt niet aanvaard, mede gelet op de eerder gedane vaststelling dat verzoeker na zijn vrijlating een publiekelijk leven leidde, en tevens daar hij door de Albanese media reeds sinds de feiten van 1997 samen met M.B. afgevoerd werd als verantwoordelijke voor het voorval op 23 mei 1997 (zie het verhoorverslag van 24 april 2013, p. 16).(...)”*.

Verzoekende partij bevestigt dat zij reeds eerder naar België kwam en terugkeerde en zij tot voor kort tewerkgesteld was als architect in Tirana.

In de mate verzoekende partij stelt dat niet zomaar kan verwezen worden naar een arrest van haar vader aangezien het gezag van gewijsde enkel geldt ten aanzien van de partijen die betrokken waren, merkt de Raad op dat verzoekende partij dezelfde problematiek aanhaalt als haar vader, met name bloedwraak, waardoor logischerwijze kan verwezen worden naar het arrest van haar vader waar deze problematiek reeds ongeloofwaardig werd bevonden door de Raad. Zelfs indien gesteld kan worden dat de situatie sindsdien gewijzigd is, gelet op de veroordeling van zijn vader op 22 december 2016, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij haar houding en gedrag, zoals haar tewerkstelling in Tirana als architect en haar verblijf in Albanië tot 26 juli 2018 of tot na de erkenning van haar familieleden, niet stroken met dat van iemand die daadwerkelijk slachtoffer is van bloedwraak.

Verzoekende partij stelt dat het CG haar niet heeft geloofd omdat zij pas in juli 2018 uit Albanië vertrokken is. De Raad merkt op dat het niet enkel op basis van het feit is dat zij pas in juli 2018 Albanië heeft verlaten dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij persoonlijk ten gevolge van haar vader in Albanië het slachtoffer werd/dreigt te worden van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar wordt verwezen naar de andere vaststellingen van de commissaris-generaal in het kader van haar huidig verzoek: *“In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat hoewel de problemen van verzoekers vader geenszins in twijfel worden getrokken door het Commissariaat-generaal, verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk ten gevolge van*

zijn vader in Albanië het slachtoffer werd/dreigt te worden van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal baseert zich hiertoe op enkele vaststellingen. Zo acht hij het o.a. bijzonder dat verzoeker Albanië pas in juli 2018 verliet, slechts enkele weken nadat zijn familie hier in België de vluchtelingenstatus verkreeg, terwijl verzoekers ouders en zijn in Albanië bij zijn ouders inwonende broer P. Albanië reeds in 2013 verlieten, vijf jaar eerder dus. Daarnaast wordt opgemerkt dat geen van de feiten die verzoeker persoonlijk meemaakte, kunnen weerhouden worden als vervolging of ernstige schade. De door verzoeker geschetste ondervragingen door de autoriteiten in 2016 en 2017 over zijn vader dienen dan weer gekaderd te worden binnen het gerechtelijk onderzoek dat naar verzoekers vader werd gevoerd, aldus de commissaris-generaal die stelt dat het feit dat verzoeker hierbij lang moest wachten in de combi en dat zijn ondervragers hun vragen bleven afvuren bezwaarlijk kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt, zo luidt de bestreden beslissing, niet aannemelijk dat hij persoonlijk het slachtoffer werd van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, noch dat hij in de toekomst dergelijk risico loopt ten gevolge van de problemen van zijn vader.

Verzoekers documenten wijzigen, zo stelt de beslissing, voorgaande appreciatie niet. Wat betreft het feit dat verzoekers ouders en zijn in Albanië bij zijn ouders inwonende broer de vluchtelingenstatus kregen, wordt opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op basis van persoonlijke merites beoordeeld wordt."

Verzoekende partij argumenteert dat men haar niet kwalijk kan nemen dat zij het risico heeft genomen om in Albanië te blijven terwijl haar familie naar België vluchtte en intussen erkend werd als vluchteling, en dat het feit dat zij het risico heeft genomen om te blijven niet wil zeggen dat zij geen vrees voor vervolging kent omwille van de feiten waarvoor haar vader ten onrechte is veroordeeld, temeer verzoekende partij in Albanië haar studies wenste verder te zetten. De Raad kan verzoekende partij haar voorgaand betoog niet volgen, indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde of een reëel risico op ernstige schade liep in Albanië, valt haar laattijdige vertrek uit haar land bezwaarlijk te rijmen met haar beweerde vrees. Het feit dat zij haar studies wilde afmaken, biedt geen verschoning voor haar laattijdige vertrek, temeer zij bevestigt dat zij tot voor kort zelfs tewerkgesteld was als architect.

Waar verzoekende partij stelt dat zij in 2015 even in België is geweest maar terugkeerde naar Albanië aangezien haar vader toen nog niet veroordeeld was, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Uit het door het Commissariaat-generaal bij zijn verweernota van 29 januari 2019 gevoegde document "Verklaring meervoudige aanvraag" van verzoekers vader d.d. 19 januari 2017, blijkt overigens dat verzoekers vader twee jaar geleden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn zoon E., thans verzoeker, twee jaar eerder, begin 2015 dus, enkele dagen in België is geweest (om zijn zieke moeder te bezoeken), om nadien naar Albanië terug te keren. Een dergelijk gedrag valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft, en zeker niet met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen." Het feit dat haar vader toen nog niet veroordeeld was, biedt geen verschoning voor haar dergelijk gedrag, temeer herhaalt dient te worden dat verzoekende partij haar houding tot voor kort niet strookt met dat van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van bloedwraak.

Verzoekende partij wijst er op dat zij geen normaal leven kan leiden in Albanië zonder vrees voor dreigtelefoons en dreigbrieven. De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij bij een terugkeer naar Albanië geen normaal leven zou kunnen leiden zonder vrees voor dreigtelefoons en dreigbrieven gelet op de voorgaande vaststellingen, en het feit dat zij in het verleden slechts één dreig-sms zou hebben ontvangen in 2015.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS